

punnast lühikest matrosi kamsoli selgag läks, laskis ennast kui puseppa, laewa-puseppade kirja panna; nimmetas ennast Peter Nihoelow, ja hakkas kõhhe laewa puseppise töed teggema. Iggal hommikul kello nelli, nähti tedda, kirwes ölla peal, tööle minnewad, ja õhto kello kahheksa koddok tuuwad. Ei olnud temmal ei tent-situdki kargas, waid õstis ta issi turrult, mis toiduse warra polest tarwis läks, ja ketis ehk küpsetas sedda issi, kuida temmal tahtmine ja toido assi juhtus ollema. Ei teadnud tõised, kes temmaga töel käisid, kes ta piddi ollema; agga pannid temma suurt pitkust, temma kuulmata ihho rammu, temma töe ussinust ja suurt tarfust, mis töed tehhes näitas, üllewägga immeks, ja kutsusid tedda: de lange ehk de kloge Peter, se on: se pitk ehk se tark Peter. Kui ta nenda iggapäew, warra hommikust õhtuni, ennast raske puseppa tööga waewand ja wäsitand; siis istus õse mahha, et omma Ministritele, kes Moskwas ollid, Rigi wallitsemise parast, ja omma Kindralitele, kes parrajas-te Turkide wasto ollid sõddimas, käskusid

anda. Et kõik need kirjad diete piddid tällitud sama, tulli igga õhto Hõollandi-ma wallitsuse polest inimene ratsa hobose temma jure, kes temmale ramatuid tõi, mis temma maalt Hõollandi-wallitsusele temma kätte tällitada sadeti, ja wiis ta jälle ramatuid temma käest wallitsusele tällitawaks.

Kui seitse nädalat siin sai olnud; ilmdtsata töed tüddimatalt teinud, ja laewa pomeistri ammetid põhjani kätte õppind: siis läks Amsterdami taggasi; õstis märka paljo laewa ehhitamise nõusid ja tarwitusi; ja palkas rahwast, kes temma ennese näitamist möda suurt sõalae-wa, kuhhu kuuskümmend suurttükki peale panna, hakkasid ehhitama, ja olli Peter issi, kui töeteggija hommikust õhtoni jures, raiumas, westmas, õweldamas, ja teggemas, mis tarwis olli. Siit ta kirjutas Moskwa Patriarki Adrianile, kelle käest ikka Zummalaarmu wõttis, need-sinnatsed sõnnad:

„Armas waimolik issa! — siin ma nüüd ollen, et selle Isanda sõnna jär-rele, mis ta Adama, meie esjissale